

Beatrijs van den Brink roeit vanaf 2006 bij R&ZV Jason te Arnhem in verschillende ploegen, dames en gemengd. In regiowedstrijden haalde zij met een vaste wedstrijdploeg goede resultaten. Sinds twee jaar schrijft zij een column in ROEIEN.

Reageren?

Beatrijs.column@gmail.com

Ego

Het ego werkt als drijfveer voor ons of zit ons als rem in de weg. In de roeisport kunnen we niet zonder, maar een teveel werkt averechts en kan zelfs tot catastrofes leiden. Het ego houdt van regeren en domineren; soms nodig, maar vaak ook niet. Op alle niveaus moet de roeier manoeuvreren binnen de jungle van ego-gerelateerde uitingen en sociaal gedrag, voor het beste sportieve resultaat. Hoe hoger op de sportladder des te lastiger de balans.

“Ik weet niet waarom”, sprak een roeier na afloop van een spannende roeiwedstrijd, maar het beest brak in mij los. Ik raakte met mijn riem een van mijn tegenstanders flink tegen zijn lijf waardoor zijn boot uit balans raakte. Het gaf ons voor-sprong. Op dat moment gaf dat wel een kick. “Was het zo’n belangrijke wedstrijd?”, vroeg ik hem.

“Gaaf wel”, antwoordde hij, alvast zoekend naar de juiste toon. “Daarna hebben we bij een brug een boot aan de kant tegen een dukdalf aangeschoven, helaas met schade.

Wij hadden ze moeten voorlaten, maar ja, in het heetst van de strijd... Kan gebeuren.”

“Ja, mensen”, sprak de captain van de ploeg, “het is wel een wedstrijd, maar we gaan primair voor het plezier. Natuurlijk wel op de benen, maar niet overdrijven, want anders houden we het niet vol.”

Er zijn heel wat kilometers te gaan. Niet alleen waren de leeftijden in de boot nogal verschillend, spierkracht en uithoudingsvermogen waren ongelijk, dus het zoeken naar de juiste balans wordt dan urgent. Uiteindelijk hoop je dat zoiets naar meer smaakt en er een vervolg in het vers-chiet ligt. “Hallo”, reageerde de jongste roeier uit de ploeg. “We zijn geen bejaardenclub. Als je zo begint dan is het einde zoek”.

Een andere roeier had voor een selectiewedstrijd voor de Olympische spelen hard getraind. Iedere dag, in weer en wind had hij zijn techniek en kracht een trede hoger proberen te brengen. Hij zou vast hoog scoren en zijn club en familie trots doen zijn. Mooi vooruitzicht en heel spannend. Maar het liep compleet anders. De jongeman zag zijn droom vervliegen, kon dat niet verkroppen en stapte eruit. Voorgoed.

“Ik begrijp daar niets van”, sprak een toer-roeier die over dit drama had gelezen. “Het is toch niet van levensbelang hoe hoog je scoort”, relativeerde hij.

In de viering van ons 85-jarige bestaan hielden we op de vereniging een Drakenbootwedstrijd. Kanoërs, roeiers, zeilers en motorboters deden hieraan mee. Iedere discipline had wel een ploeg. ‘Wij’ tegen ‘zij’ is gauw geboren en zorgt voor extra uitdaging.

Met verwondering heb ik de verschillende wedstrijden gadeslagen want de uitkomst was verrassend. De motorboters, die je al gauw associeert met bitterballen, bier en een hoog zitgehalte wonnen dik van de roeiers. Niet één keer, maar twee keer. “Dit kan niet waar zijn”, bedacht ik langs de kant. “Hier kom ik niet meer overheen.”

Bij het uitreiken van de eerste prijs, die zoals verwacht naar de kanoërs ging, steeg een luid gejuich op van de motorbootgarde, toen ook hun verrassende tussenresultaten werd gememoreerd. En de roeiers? Die lieten hun ego even thuis.

